

Vecāsmātes dzimšanas diena

Darbojošās personas:

Vecāmāte – lauku māju “Kalniņi” saimniece

Liene – viņas meita, dzīvo “Kalniņos”

Vita – Lienes vecākā meita,

Madara – Lienes jaunākā meita

Sanīta – Kaimiņu meitene, Vitas labākā draudzene

Vineta – Sanītas jaunākā māsa

Una – meitene no tālākām mājām,

Guna – Madaras māsiņa no pilsētas

Indra – Madaras mazākā māsa

Aijiņa – Gunas un Indras vismazākā māsiņa

1. aina

Lauku mājas pagalms. Pagalma malā spēlējas Madara un Vineta. Uznāk vecāmamma un Liene.

Liene (*satraukti*). Kā mēs visu paspēsim? Laika palicis tik maz, bet darba... Nepaspēšu es visu līdz vakaram apdarīt.

Vecmamma (*mierina*). Nekas, gan jau būs labi, es palīdzēšu, Vita palīdzēs, un atbrauks jau vēl palīgi! Tavas māsasmeitas ir izdarīgas meitenes, un, ko nepaspēsim, to ciemiņi mums piedos.

Liene (*atceras*). Pareizi! Atbrauks Vitas māsīcas! Kā es to varēju piemirst! Meitenes taču nemācēs atrast ceļu uz šejieni. Jāskrien man uz pieturu sagaidīt! (*Ieklausās mājā*). Vai, un kaut kas uz plīts piedeg!

Vecmamma (*piedāvā*). Tu varētu pieskatīt plīti, bet es palēnītiņām aizstaigātu līdz pieturai!

Liene (*nepiekrīt*). Tādā karstumā, mam, ar tavu sirdi, paliks vēl ceļā slikti! Tev labāk iet atgulties, lai vakarā esi moža, tavu dzimšanas dienu svinam!

Vecmamma (*nopūšas*). Tev taisnība! Grūti ap sirdi. Par karstu man! Būs vien man jāiet atgulties! (*Lēnām aiziet*).

Liene (*satraukta domā*). Ko tā Vita slaistās, kad mājā tik daudz darbu? Lai palīdz! (*Sauc*). Vita! Vita...

Uznāk Vita un Sanita, rokās dvieļi.

Vita (*neapmierināti*). Kas ir, mam? Ko tu tā kliedz?

Liene. Tev būs jāaiziet uz pieturu sagaidīt māsīcas.

Vita (*neapmierināti*). Es negribu, man nav laika! Mēs ar Sanitu gribējām aiziet uz ezeru nopeldēties. Lai iet kāds cits!

Liene (*kļūst dusmīga*). Kurš cits! Neviena nav. Man pašai savu darbu pietiek. Sava slinkuma dēļ gribi vecmammu sūtīt?

Vita. Atnāks pašas, te jau nevar apmaldīties!

Liene. Nē, kādam jāiet pretim – viņas pirmo reizi ar autobusu brauc, un vienas pašas!

Vita. (*skatās apkārt*). Lai iet Madara!

Liene. Madara! Atradusi ko sūtīt! Viņa par mazu, pati apmaldīsies. Iesi tu un punkts! (*Aiziet*).

Vita (*neapmierināta atkārt*). Iesi tu un punkts...

Sanita (*jautā*). Nu, ko darīsi? Ja tu iesi uz pieturu, tad es līdzī neiešu, man gribas uz ezeru!

Vita (*dusmīgi*). Tā nav godīgi! Kāpēc es nevaru darīt to, ko gribu, vai es vainīga, ka viņas tik bagātas un vienmēr ciemos vestas pašas savā mašīnā? Tik daudz – kā ceļu iegaumēt – varēja!

Sanita (*steidzina*). Domā ātrāk, es negribu visu dienu gaidīt!

Vita (*domā, tad izšķiras*). Iesim uz ezeru, nav viņas muļķes, pašas ceļu atradīs! (*Iet prom*).

Madara (*pielec kājās*). Tu nedrīksti iet uz ezeru, mamma lika tev iet sagaidīt māsīcas!

Vita. Es negribu iet!

Madara. Kāpēc?

Vita. Tāpēc, ka man viņas nepatīk, tāpēc!

Madara. Kāpēc nepatīk?

Vita. Tāpēc, ka viņas ir uzpūtīgas un iedomīgas pilsētnieces, tā, lūk!

Madara. Es tik un tā pateikšu mammai! (*Sauc*). Mammu!

Vita (*aizspiež māsai muti*). Klusu!

Madara. Kas man būs, ja neteikšu mammai?

Vita (*domā*). Ja neteiksi, nopirkšu tev konfekti uz kociņa!

Madara. Trīs konfektes!

Vita. Labi, trīs konfektes, bet ne vārda mammai!

Madara (*piekrītoši pamāj ar galvu*). Labi! (*Aiziet atpakaļ pie Vinetas, turpina spēlēties*).

Sanita. Tās sīkās vienmēr sūdzas, mana māsa arī. Kā kaut kas, tā "Mammūū!"... Ejam uz ezeru!

Sanita un Vita aiziet. Uznāk Una, Indra, Guna un Aijiņa. Meitenēm rokās puķes un somas.

Una. Re, esam jau klāt! Tas ceļš, pa kuru jūs gribējāt iet, ir divus kilometrus garāks.

Indra (*neapmierināta*). Kolosāli, neviens pat neatnāk uz pieturu pretim! Es jau teicu, ka laukos neviens neko par pieklājību nezina!

Guna (*apsauc mūsu*). Neizrunājies!

Indra. Mēs varējām aiziet pavisam uz citu pusi, apmaldīties, un mežā mūs apēstu lāči!

Una. Te lāču nav, tikai lapsas!

Indra (*ķildīgi*). Tad apēstu lapsas!

Madara un Vineta uzmanīgi pienāk klāt.

Madara. Kas jūs esat?

Indra. Mēs esam tavas māsīcas, tu taču zini, mēs te pagājušo gadu bijām!

Madara. Mamma vienmēr saka, ka no svešiem jāuzmanās, visādi cilvēki staigā!

Indra. Tad klausī mammu un liec mūs mierā!

Guna (*aizrāda*). Beidz, nesaraudini Madaru, viņa vēl maziņa! Ko tu tāda kašķīga?

Indra. Es neesmu kašķīga – man nepatīk lauki, man nepatīk kratīties autobusā, un vispār man te nekas nepatīk! (*Dusmīga aizskrien*).

Una. Kas viņai notika?

Guna. Nekas! Šodien kinoteātrī sāk rādīt jauno filmu, visi mūsu draugi ies skatīties, bet mums bija jābrauc uz šejieni, tāpēc viņa dusmojas!

Uznāk Liene.

Liene. Vai, jūs jau klāt! Noteikti esat nogurušas?

Guna. Es un Indra neko, bet Aijiņai grūti. Autobusā bij tik karsti un smacīgi! Un mēs vēl aizgājām pa nepareizu ceļu. Labi, ka Unu satikām, viņa atveda uz šejieni!

Liene (*izbrīnīta*). Kur tad Vita, viņa aizgāja pretim? Madara, kur Vita?

Madara (*krata galvu*). Nezinu!

Liene (*pie sevis*). Būsiet samainījušās! Nāciet nu iekšā, sasveicinieties ar vecmammu!

Guna. Mums ir dāvana vecmammai dzimšanas dienā, vai dāvināt tagad?

Liene. Nē, labāk vakarā, kad būs visi viesi! Noliekat pagaidām to dāvanu, lai te nemaisās pa kājām!
(*Noliek dāvanu uz soliņa*).

Visi aiziet.

2. aina

*Tas pats lauku mājas pagalms. Pagalma malā spēlējas Madara un Vineta.
Uznāk Guna un Indra. Sāk kaut ko darīt, gatavoties viesībām.*

Indra (*ķildīgi*). Redz, kā mēs atbraucām, tā uzreiz pielika pie darba! Bet pašu Vitiņa kaut kur klīst apkārt, tai nav jāstrādā!

Uzskrien Una.

Una. Ko darāt? Es palīdzēju, man tagad nav ko darīt! (*Piesēžas palīdzēt*).

Una. Ko jūs dāvināsiet vecmammai?

Guna. Kristāla vāzi!

Indra. Ļoti dārgu kristāla vāzi! Es tikai nezinu, priekš kam viņiem te laukos tāda vāze, smilgas kur likt?

Una. Vita arī sagādājusi dāvanu, viņa vecmammai uzadīja džemperu, es redzēju, ļoti skaists!

Indra. Tik nabagi, ka nevar nopirkt veikalā?

Guna (*dusmīga*). Indra beidz, man jau sāk apnikt!

Indra pieklust.

Guna (*Unai*). Tu nāksi vakarā uz balli? Ko tu dāvināsi?

Una (*bēdīgi*). Man jānāk kopā ar mammu un tēti, viņi ir nopirkuši, bet man pašai nav! Gribas kaut ko uzdāvināt! Man jūsu vecmamma ļoti patīk! (*Iedomājas*). Es zinu vienu pļavu, kur ir savvaļas magones, ļoti skaistas, es saplūkšu tās! (*Aizskrien*).

Indra. Baigi daudz palīdzēja!

Uznāk Aijiņa, rokās lelle. Pieskrien Madara un Vineta.

Vineta. Tev ir smuka lelle! Kā viņu sauc?

Aijiņa. Princese!

Madara. Manu sauc par Esmeraldu.

Vineta. Manai lellei nav vārda, viņa ir veca un neglīta.

Aijiņa (*dod Vinetai savu lelli*). Ņem, paspēlējies ar manu Princesi!

Indra. Nē! Nedod! Tas skuķis nosmērēs tavu lelli, vai vēl labāk, noraus tai galvu!

Vineta. Es nenoraušu!

Indra (*Aijai*). Tu nedrīksti dot savu lelli, atceries, cik ilgi mammai lūdzies, lai to nopērk! Tā ir dārga lelle, bet laucinieki ir prasti un neizglītoti, neko nesaprot no stilīgām lietām.

Guna (*iedod lelli Vinetai*). Neklausies viņā! Ja tu būsi uzmanīga, vari spēlēties ar lelli, ja Aijiņa ir ar mieru! (*Aija piekritoši māj ar galvu, un kopā ar Madaru un Vinetu aiziet iepriekšējā vietā spēlēties*).

Indra. Viņas to lelli saplēšīs!

Uznāk Vita un Sanita.

Indra (*indīgi*). Tu, re, re, kas nāk! Lielās pretim nācējas, pa šito laiku varēja aiziet līdz ziemeļpolam!

Vita (*sākumā it kā gribēja laipni sasveicināties, bet pēc Indras izteiciena ieņem kareivīgu pozu*). Nu, vismaz mēs tur prastu nokļūt un neietu uz dienvidpolu! Mēs Unu satikām, viņai esot bijis jūs jāpavada līdz pašam sliekšnim!

Madara (*iesprauž pa vidu*). Viņas nemaz negāja jums pretim, bet aizgāja uz ezeru peldēties! Un vēl Vita teica, ka jūs esat uzpūtīgas un iedomīgas!

Vita (*Madarai*). Tu tās konfektes nedabūsi!

Madara (*aizstāvas*). Es mammai neko nepateicu!

Indra (*aizvainota*). Mēs esot uzpūtīgas! Mēs esot iedomīgas! Un pati? Nevar mums pat pretim atnākt, peldēšanās ir svarīgāka! Kas tad mēs tādas esam, vai ne? Un jāstrādā mums arī tavā vietā!

Vita (*it kā atvainojas*). Šodien ir tik karsts, un es jau ātri esmu atpakaļ!

Madara (*Vitai*). Man nemaz nevajaga tavas konfektes, man Guna iedeva veselu kilogramu! Un Indra teica, ka mēs esot prasti un neizglītoti, un neko nesaprotam no stilīgām lietām! Vita, kas ir stilīgas lietas?

Vita (*dusmīga, pabīda māsu malā*). Ak, tad mēs neko nesaprotam no stilīgām lietām? Mēs esot prasti un neizglītoti! Pašas tādas!

Sanita. Jā, kas jums tajā pilsētā ir tāds stilīgs, kā mums laukos nav?

Indra. Mēs redzam visas jaunākās filmas, kuras jūs – tikai pēc diviem gadiem! Redzam visus mūzikas klipus un modes žurnālus.

Vita. Lai tu zinātu – mums ir televīzija, un mēs arī redzam visus jaunākos mūzikas klipus, un filmas noskatāmies video!

Sanita. Un mana mamma pasūta piecus modes žurnālus, viens pat ir ārzemju!

Guna (*mēģina visus nomierināt, bet neviens viņā neklausās*). Beidziet strīdēties! Vecmammai tas nepatiks!

Indra (*uzpūtīgi*). Viens ir redzēt modes žurnālos, bet otrs ir tās valkāt! Kur jūs te varat dabūt stilīgas drēbes?

Vita. Ja vajag, es pati uzšuju! Es tikko džemperu no "Burdas" uzadīju. (*Aizskrien, atnes un lepni rāda*).

Indra. Nekas īpašs!

Guna. Man patīk! Ļoti skaists!

Indra. Tāpēc jau jūs adāt, ka nav ko darīt! Es piemēram eju uz mūzikas skolu, mācos dziedāt, bet Guna iet deju pulciņā.

Sanita. Mēs arī deojam – līnijdejas!

Vita, Sanita, Madara, Vinetiņa parāda dažus soļus.

Indra. Līnijdejas? Smieklīgi, ar tām vairs neviens nenodarbojas! Nemoderni – tagad visi dejo “Kečupa deju”.

Abas ar Gunu rāda soļus. Uzskrien Liene.

Liene. Kas te notiek? Ko jūs darāt?

Vita. Ko es? Viņas pirmās sāka, nosauca mūs par neizglītotām un prastām!

Indra. Bet viņas mūs par uzpūtīgām!

Liene (*dusmīgi*). Viss, miers! Labi, ka vecmamma guļ, ko viņa padomātu, kad visi viņas mazbērni plēšas kā tādas vecas vārnas!

Guna (*nokaunējusies*). Piedodiet, Lienes tant, mēs tā vairāk nedarīsim!

Liene aiziet. Brītiņu valda neomulīgs klusums.

Vita. Tā Kečupa deja man patika, vai iemācīsiet man soļus?

Guna. Tas nav grūti! (*Rāda*). Parādīsi man savu džemperu tuvāk? (*Vita iedod*). Tu to dāvināsi vecmammai?

Vita. Jā, un ko jūs?

Indra. Vāzi!

Paņem dāvanu rokās, lai parādītu. Pēkšņi uzskrien Una, rokās puķes, klūp. Pagrūž Indru, un viņai dāvana izkrīt no rokām, bet Vitai zemē nokrīt džemperis.

Una. Ārprāts, manas puķes pagalam!

Indra. Un mūsu dāvana – vāze, ir saplīsusi.

Vita. Un džemperis netīrs, es nevaru vecmammai dāvināt netīru džemperu! Man vairs nav dāvanas!

Guna. Mūsu dāvana saplīsa – sīkās driskās. Mums arī nav ko dāvināt!

Una. Un man arī nav ko dāvināt! Ko lai dara? (*Visi bēdīgi sēž un domā*).

Madara (*Gunai, Indrai*). Jūs vecmammai nodejojiet to “Kečupa” deju, bet mēs līnijdeju!

Una. Es varu nodziedāt kādu dziesmiņu!

Indra. Es arī varu, es mācos mūzikas skolā! Es zinu daudz dziesmu.

Sanita. Man mājās ir dzejoļu grāmata, mēs varam iemācīties kādu dzejoli!

Visi (*priecīgi*). Mums būs koncerts! (*Priecīgi aiziet*).

3. aina

Koncerts, pēc spēlētāju pašu ieskatiem.